

Vendég a háznál

Az apa az előszobában volt, az anya a fürdőszobában, a fiú a saját szobájában. Az apa a beépített szekrényben felaggatott nyakkendői közt válogatott, az anya a haját tupírozta a tükör előtt, a fiú unatkozott. Már rég készen volt a leckéjével, aznap teniszedzésre se kellett mennie. Hosszasan feküdt az ágyán és olvasott, de megunt az olvasást is.

Mindig várta, hogy történjen valami, de vele nem történt semmi, ezért újra és újra a könyvekre fanyalodott. Jobb lett volna, ha hozzá jönnek, de hozzá nem jött senki, és őt se nagyon hívták sehova. Igaz, nem is szívesen ment, mert az osztálytársait durvának és közönségesnek látta. Vágyott közéjük, de ha köztük volt, nem tudott kibontakozni: tartott tőlük, viszolygott a stílusuktól, alpári gesztusaitól. Egyedül, otthon, magában kimondta néhányszor, amiket tőlük hallott, és elismételte azokat a mozdulatokat is, amiket tőlük látott, de mások előtt képtelen lett volna ugyanerre.

Örült a vendégségnek, legalább némi változatosság szökik az életükbe, még akkor is, ha ez nem az, amire igazán várt. Mégis, ezzel is telik az idő addig, amíg talán valóban történik valami. Kínosnak érezte a felnőttek buta kérdéseit az iskoláról, a lányokról, arról, hogy mi lesz, ha nagy lesz, vagy hogy kinek szurkol a focicsapatok közül. Jobban szeretett volna arról beszélgetni, ki mit olvasott és mi a véleménye róla, de a felnőttek, legalábbis azok, akiket ismert, nem nagyon ejtettek szót könyvekről. Szívesen váltott volna szót lányokról is, de erről aztán senkivel nem lehetett. Az osztálybeli fiúk csak röhögcséltek vagy durvultak, apja és anyja pedig szóba se jött.

Feszengett, hogy felnőttek között érzi jól magát, pedig köztük se volt annyira jó, legfeljebb jobb, mint egyedül. Ők is hangosak voltak, de nem annyira durvák, mint a gyerekek. Ha azonban felnőttekkel töltötte az időt, egy idő múltán unni kezdte azt, amiről beszéltek, s egyszer csak ugyanazt érezte, mint a gyerekek között: nem hozzájuk tartozik.

Meg kell talán várni, míg a gyerekek felnőnek, gondolta szomorúan, akkor talán velük is lehet majd barátkozni, addig meg maradnak az idősebbek. Biztos lesz egy pont, amikor megkomolyodnak, és őket is érdekelni fogja mindaz, ami őt.

Apja és anyja máskor esténként otthon is dolgoztak, nem lehetett velük játszani, vagy hosszasan beszélgetni, legfeljebb hétvégén. Mintha nem viselték volna el a szabadidőt, mindig csinálniuk kellett valamit. Amikor vendégek jöttek, akkor legalább nevettek és hangoskodtak egy kicsit, ami csak akkor zavarta, amikor le kellett feküdnie.

Ha hármásban voltak otthon, esténként, apját és anyját mindig komolynak látta, gyakran szigorúnak. Csak akkor mosolyogtak, ha jó jegyet hozott, vagy ha néha ugratták. Ha szóltak hozzá, általában a leckéjéről kérdezték, rosszabb esetben fel is

kellott mondania, egymás között pedig főleg anyja munkahelyi dolgairól váltottak szót, vagy más, számára unalmas ügyekről: a nagymamák kiadandó lakásairól vagy a festményeikről, antik bútoraikról, a bélyeggyűjteményükről és a régi pénzekről, amikről, ahogy a lelkére kötötték, mások előtt nem beszélhetett. A régiség volt a szenvedélyük. Gyakran mondták a fiúnak, hogy neki is foglalkoznia kellene ezzel, ezért is mutatnak neki művészettörténeti albumokat és katalógusokat, mert ha ők meghalnak, rá marad a gyűjtemény, ő az örökös, de ez egyáltalán nem keltette fel az érdeklődését, és a kedve se lett jobb. Azt mondták, felnőttként kezelik, de ő kínosnak tartotta, hogy a halálukra gondoljon. Olyan érzés kerülgette, mint amikor apja a szexről akart beszélgetni vele, hogy felvilágosítsa: minden roppant bonyolultnak és felelősségteljesnek tűnt, és félelemmel töltötte el.

Szívesebben ment volna velük moziba, de ők csak kiállításra és színházba vitték. Cowboy-filmeket csak az öreg néni férjével nézhetett meg, akiknél sok időt töltött. Nem értette, szüleivel hármásban miért nem lehet nevetgélni, csak komoly, sőt gyakran szomorú dolgokról beszélni, ahogy az is rosszulest neki, hogy apja és anyja mindig lepisszegik, ha kicsit hangoskodik vagy bohóckodik. Úgy érezte, nincs más választása, ezért szót fogadott. Tartott tőlük, fel se merült benne, hogy ellenállhat nekik.

Ha vendégek jöttek, ők is oldottabbá váltak, viccelődtek és felemelték a hangjukat, de ha ő szólt hozzájuk, hogy egy pillanatra rá figyeljenek, vagy vele legyenek olyan vidámak, mert részesülni akart a hangulatukból, akkor sokszor elkomolyodott az arcuk, mintha zavarta volna őket. Ilyenkor megsértődött, mert ezt igazságtalanságnak tartotta. Miért csak a felnőttekkel lehet viccelődni? Vele miért kell mindig szigorúan, ráadásul türelmetlenül viselkedniük?

Bevinnéd az üdítőket?, kiabált anyja a konyhából. A fiú kiment, és az üdítődobozokat, -palackokat egymás után bevitte a szobába.

A tálalókocsira tedd, légy szíves, kiáltott utána az anyja.

Kétszer fordult, utána a salátástálat is bevitte volna, de anyja rászólt:

Azt még ne! Úgy nem elegáns. Majd ha már itt vannak.

Amikor újra bement a nagyszobába, apjába botlott.

Hányan jönnek?, kérdezte.

Hatan. Három házaspár. De ne te vidd mindig a prímet, jó?, kérte az apja.

Erre nem tudott mit válaszolni.

A vendégségek elejét szerette, a vacsoráig, vagy addig, amíg ő is velük lehetett. Akadt egy pont, soha nem lehetett előre tudni, mikor következik, amikor apja és anyja türelmetlenné váltak. Válaszolgattak egy ideig, ha kérdezett, vagy végighallgatták, ha mások kérdéseire felelt, de már érezhette, mindjárt rászólnak, hogy menjen a szobájába, vagy ami még rosszabb, azt mondják: nyugodtan bemehetsz a szobádba, amiből egyértelműen tudhatta, úgy érzik, itt az ideje, hogy távozzon.

Hosszabb történetbe vagy gondolatmenetbe sosem kezdett, vagy ha mégis, általában belezavarodott, mert ha ránéztek, úgy érezte, sietnie kell, mert udvariatlanság a felnőttekkel szemben, hogy gyerek léte sokáig tartja magánál a szót. Dönthetett úgy is, hogy a szobájában marad, csak köszönni jön ki, de mivel az este hosszú volt, és a vendégek sokáig maradtak, nem tudta megállni, hogy egy idő után ne bújjon elő, és be ne menjen hozzájuk. Jölesett egy ideig a beszélgetés,

pláne, ha vele foglalkoztak. Szerette, ha egyenrangú partnerként szólnak hozzá, megdicsérik műveltségéért, választékos stílusáért.

Mi van rajtad?, kérdezte az anyja. Hadd lássam!

Ki kellett mennie a konyhába, és megmutatnia magát. Farmert viselt, piros pólót és bebarnult drapp alföldi papucsot. Divatosnak érezte magát benne, ilyet hordtak az osztálytársai is, igaz, ő viszolygott az elszürkült fehér frottírzokniktól, amit mások felvettek hozzá, csak meztláb szerette viselni, legfeljebb vékony drapp zoknival, ha rászóltak, hogy vegyen fel valamit, mert megfázik. Gázalarctáskája is volt, rockzenei kazettái is, de ezeket leginkább azért hallgatta, mert a többiek is ezt tették, nem okozott neki örömet. A lányokkal szívesebben barátkozott volna, mert azok kevésbé vadultak, mint a fiúk, de a lányok, számára érthetetlen módon, azokhoz a fiúkhöz vonzódtak, akik durván beszéltek velük, káromkodtak és titokban bagóztak. Némelyikük már alkoholt is ivott. Ő is fog majd, ha nagyobb lesz, a gimnáziumban, döntötte el, hátha az segít. De dohányozni nem. Egyszer kipróbálta, köhögött és émelygett tőle, nem értette, mi lehet benne a jó.

Kicsit megfésülködhetnél, mondta az anyja. És rakj rendet a szobádban, hátha oda is benéznek.

Jó, mondta dühösen, bement és magára csukta az ajtót.

A szobájában mindig rend volt, legfeljebb egy póló vagy pulóver feküdt az összecukott fotelágyon, amit előző nap vetett le, néhány tankönyv, füzet az íróasztalon, s egy pár cipő a szekrény előtt, amit még nem rakott el. Ha bejöttek, rászóltak, ő kénytelen-kelletlen elrámolt, bár megjegyezte, lehet, hogy még ma fel akarja venni. Akkor majd újra előveszi, felelték, de az ember életében rendnek kell lennie.

Hanyatt feküdt az ágyán, de nem tudott olvasni, nem volt türelme hozzá. Lehunyta a szemét: álmodozni próbált. Mindig ugyanaz a kép jött elő: egy ház a téli erdő közepén, s benne egy lány, aki várja. A tűzhelyen és a kandallóban ropognak az égő fahasábok, s a hó borította téli táj tompa csöndje fölött a kémény komótos füstöt ereget. Az erdőben sétál, puskával a vállán, takarmányt tesz az etetőbe. Hideg van, látszik a lehelete, de a vastag vattakabátban nem fázik. Leselkedő őzek gyűlnek köréje a sűrűből. Szomorú szemük megcsillan, odadugják meleg pofájukat, s ő igazságosan megsimogatja valamennyit. Egy kutya lohol mellette a hóban, vaskos bundája védi a hidegtől, sebesült szarvashoz vezet a fák közt, agancsa beakadt a lombok közé. Fűrész fog, levágja az ágat, bekenni az állat fejébét gyógyszerrel, a hálás jószág a kezét nyalogatja. A kutya örömeiben vakkant néhányat, körbeugrálja a szarvast, az pedig agancsával mintha hálásan bólogatna. Füttyent a kutyának, vége a szolgálatnak, indulhatnak hazafelé, a meleg házba, ahol a lány gőzölgő étellel várja.

Csörömpölés riasztotta fel.

Mi történt?, kiáltott ijedten apja a szobából.

Egy pohár. A franc egye meg!, szitkozódott anyja a konyhában. Ne gyertek ki!

Izgultak. Minden vendégség előtt. Nem értette, miért, hiszen a barátai jönnek, nem idegenek, nem is a főnökeik, akik előtt viselkedniük kell. Azt sem értette, miért kell apjának öltönyt venni és nyakkendőt kötni, anyjának pedig elegáns ruhát és arany nyakláncot, rajta a kinyitható kis szelencében az ő hajtincsével, babakorából, amit különben sose hord.

Kiment a konyhába. Néhány pillanat múlva apja is feltűnt.

Mert mindig kapkodsz. Miért kell ilyen nagy traktát csinálni?, nézett szemrehányóan a konyhaajtóból.

Muszáj ezt?, nézett fel az asszony.

Ne segítsek?, lépett előre a fiú, megelégedve, hogy csak nézik, ahogy anyja hajlong. Lehajolt, hogy kivegye kezéből a lapátot.

Mondtam, hogy ne gyertek be!, kiáltott rá az anyja. Csak beviszitek a szilánkokat.

A partvissal próbálta a személtlapátra tolni az üvegcserepeket. A fiú megsértődött, felegyenesedett.

Menj inkább a szobádba, fiam!, tolta félre az apja. Nem tudsz segíteni.

Dühösen visszament. Az ágyra vetette magát, forróság toltult a fejébe. Torka összeszorult. Lehunyta a szemét, de nem jöttek elő a korábbi képzetek, csak a lüktetést érezte. A fal felé fordult, felhúzta a lábát. Úgysem tud aludni. Az volna pedig a legjobb. Aludni, sokat, egészen addig, amíg felnő.

Csengettek.

Nyissatok ajtót!, kiabált anyja a konyhából.

Nem tudta, menjen-e, vagy maradjon, végül az előszobába nyíló ajtó előtt állt meg, onnan köszönt, amikor beljebb léptek és észrevették.

Milyen nagyot nőttél, mióta nem találkoztunk!, biccentett elismerően a pár női tagja, amire udvariasan mosolyognia illett. A nő megsimogatta az arcát, aztán visszahúzta a kezét és elnézést kért.

Elvégre majdnem felnőttem vagy már.

A fiú elpirult és kihúzta magát. A nőnek vörös haja volt, széles szája, Ágnesnek hívták. Nem emlékezett, mikor jártak náluk utoljára. Férje, alacsony, kopasz ember, csak bólogatott és kezet nyújtott, férfiasan megszorította az övét.

Jól megy a sulis?, kérdezte, hogy mondjon valamit ő is.

Bólogatott, mire apja elnevette magát és megjegyezte:

Azért matematikából akadnak problémák.

Megrándult az arca, de erőt vett magán. Mint aki páncélt öltött. Jól akarta érezni magát.

Amikor a kölcsönös üdvözlések után a vendégek bevonultak a szobába, kiment a konyhába az anyja után.

Segítetek bevinni az ételt, mondta.

Még nem kell. Menj csak be, mindjárt jövök én is, csak begyűjtöm a sütit, hogy melegedjen a csirke.

Besomfordált a szobába. Közben újra csöngettek. Egy másik házaspár érkezett, ezeket kevésbé kedvelte. A magas férfi szigorú volt, morózus, a lányaikkal is jártak már náluk egyszer, kiabált velük. A fiú emlékezett, sose kérdezett tőle semmit, nem is nagyon reagált arra, amit mondott, látszott rajta, hogy nem szereti a gyerekeket. Az asszony köszönt, kíváncsian végigmérte őt, de ő se kérdezett semmit.

Anyja is bejött a szobába, körbeülték az asztalt. Neki egy támla nélküli puff jutott. Apja körbekinálta az italokat a zsúrkocsiról: a kopasz férfi kis pohárban pálinkát ivott, a nők rumpuncsot. Az apa, miután szertartásos mozdulatokkal mindenkinek töltött, behűtött sört hozott a fridzsiderből a morózus embernek. A fiú kólát kapott.

A harmadik párral, akiket a fiú még nem ismert, s akik fiatalabbak voltak a többiekénél, mint hallotta, nyáron ismerkedtek meg egy nyaralás alkalmával. Kicsit elkéstek, de megvárták őket a vacsorával. Bocsánatkérések közepette hupantak le közéjük, érdeklődve kapcsolódtak be a beszélgetésbe, de egy-egy mások által tett megjegyzés után, a fiú észrevette, gyakran egymásra néztek, mintha csodálkoznának, vagy némán jeleket váltanának egymással.

Hangosan társalogtak, egymás szavába vágva, csak néha tudott elcsípni egy-egy mondatfoszlányt, amit megértett. A zsongás azonban, ami körülvette, jólesett neki. Várta, mikor szólnak hozzá, vagy mikor mehet segíteni a konyhába, hogy történjen valami.

Anyja nemsokára felállt, kiment. Ment utána ő is. Az asszony elzárta a gázt, kihúzta a tepsit a sütőből, és darabonként egy díszes porcelántálra helyezte a ropogós pirosra sült csirkecombokat. A csontos végét mindegyiknek alufóliába tekerte, hogy ne zsírozzák össze a kezüket, és körberakta velük a tálát. Elővette a hűtőből a franciasalátát a kaszinótojással, s egy másikat, marhanyelvvvel és tormás sonkatekerccsekkel.

Biztos be tudod vinni?, kérdezte a fiút, aki elindult befelé a csirkével.

Biztos, bólintott a fiú. Dühös lett, majd hirtelen úgy érezte, kiszalad kezéből az erő. Izgult, hogy le ne ejtse a porcelántálat, amit csak vendégségek alkalmával használtak, az ezüst étkészlettel együtt. A fiú nem szerette a villákat. Nagyobbak voltak, mint amivel hétköznap ettek, mindig felsértették a száját. Higgadságot erőltetett magára, és a csirke épségben érkezett meg a vendégekhez.

A salátástálat és a felvágottakat az asszony vitte be. Még egyet fordult a kenyereskosárért.

Elismerő szavakkal fogadták az ételt, még mielőtt megkóstolták volna, és utóbb is dicsérték az ízeket, csak a morózus férfi hallgatott. Evés közben is beszéltek, korábbi vacsorák emlékét idézték fel, és fogadkozások hangzottak el a vendégek részéről, hogyha legközelebb náluk járnak, miket főznek majd.

Desszertnek gesztenyepürét kaptak a vendégek. Miután mindenki jóllakott, elégedetten dőltek hátra, s a fiúval kezdtek beszélgetni. Főleg az új ismerősök kérdezgették. Apja és anyja minden kérdés után várakozón néztek rá. Nagyon figyelt, és igyekezett megfontolt válaszokat adni, amiből kiderül, mennyire olvasott és tájékozott. Bár a vendégekkel beszélt, és elismerő pillantásokkal jutalmazták, a fiú szeme sarkából a szüleit leste. Látni akarta az arcukat, tekintetük apró rezdüléseit, hogy figyelemmel követik, érezni akarta elégedettségüket. Ha látta rajtuk, őt is elégedettség töltötte el.

Mint kiderült, az új vendégek mindketten tanárok: a férfi filozófia és történelem, Eszter, a felesége irodalom szakos. Látván, hogy a fiút ez érdekli, olvasmányairól kérdezgették, amitől felvillanyozódott. Esztert különösen vonzónak találta. Elmondta, miket olvasott az utóbbi időben, s amikor Eszter rákérdezett, mi a kedvence, elárulta, hogy a *Winnetou*.

De nem ám akárhogy olvas!, büszkélkedett az anyja, és sejtelmesen mosolygott.

Hanem?, nézett rájuk felváltva Eszter.

Meg akarod mutatni?, kérdezte cinkosan fiához fordulva az asszony.

A fiú bizonytalan arcot vágott.

Na, mutassuk meg!, kérlelte az anyja. A kedvemért. Hozd be a könyvet, szaladj.

A fiúnak felgyorsult a szívverése, ahogy a szobájába sietett. Nagyokat nyelt az izgalomtól. Az első kötetet hozta a négyből, puha borítójú, recézett fekete-fehér fedelű példányt, Old Shatterhand történetét. Ezt szerette a legjobban. Odaadta, és visszaült a helyére.

A szobában elhalkult a beszélgetés, kíváncsian figyeltek mindannyian. Anyja felcsapta a könyvet és beleolvasott.

„Egy fiút az én hajamból! – kiáltotta. – Hogy került hozzád?” Azzal elhallgatott, és felemelve tekintetét megadta a jelet.

A fiú csak egy pillanatilag gondolkodott, azután fejből folytatta.

„– Incsu Csunna az imént arról beszélt, hogy amikor a kajovák elfogták a fiúval együtt, és a fákhöz kötözték, a Nagy Szellem egy láthatatlan segítőt küldött a megmentésükre. Az a láthatatlan szellem – én voltam.

– Te? Te? Hát akkor te vágtd le a szívaimat? Te vagy az, akinek a szabadságunkat, az életünket köszönhetjük?”

Gyorsan mondta, kicsit darálta a szöveget, közben azért igyekezett színész módjára hangsúlyozni is a beszélgetést. Ahogy a saját hangját hallotta, feszengett, de elégedett volt, hogy pontosan emlékszik a részletre.

Anyja jelentőségteljesen körbenézett és továbblapozott.

„Ebéd után Winnetou és a húga visszavonult, és magamra maradtam Incsu Csunnával.”

A fiú arcán halvány mosoly futott át.

„Mindenféléről beszélgettünk. Úgy vettem észre, vizsgáztatni akar. Elmesélte, hogy többször látta már a barátomat, Sam Hawkinst, amint egy fiatal özvegyasszonnyal sétálgatott. Végül még elveszi feleségül. Mi a véleménye Old Shatterhandnek egy ilyen házasságról? Helytelennek tartja?

– Egyáltalán nem – feleltem. – Ha szeretik és megértik egymást, nagyon boldogok lehetnek.”

Erősen kellett koncentrálnia a szövegre, hogy pontosan idézze, és az angol szavakat is szépen ejtse. Várta, hogy anyja félbeszakítsa, de az csak hallgatott, mint aki bizonyítani akarja, hogy nem egy-két előre megbeszélte mondatot tud fejből, hanem az egész könyvet. A fiú egy pillanatra elbizonytalanodott. Nem tudta, hogy folytatódik a szöveg és kétségbeesett. Anyja felhúzta szemöldökét, várt egy pillanatilag, majd segítette.

„Tehát fehér...”

A fiú pupillája kitágult. Orrcimpái megremegtek. Minden erejét összeszedte, és eszébe jutott a folytatás.

„– Tehát fehér testvérem is megtenné, hogy egy indián lányt válasszon squaw-jának? Nem akartam megbántani – inkább kitérő választ adtam.

– Ezt nem lehet előre elhatározni. A szív dönti el. Ha egyszer megszólalna a szívem, nem nézném, hogy akihez vonzódik, milyen néphez tartozik. A Nagy Szellem minden embert egyenlőnek teremtett. Akik összeillenek, előbb vagy utóbb megtalálják egymást.”

A fiú egy levegővel mondta végig az idézetet. A végére kimerült, nagyokat szuszogott. Anyja körülnézett, nyugtázta az elismerő pillantásokat.

Na, még egyet?, kérdezte a fiát.

A fiúnak átforrósodott a teste, szívdobogása felgyorsult, kellemesen borzongott a ráirányuló figyelemtől, de elfáradt. Kicsit megroggyant a felsőteste, de ki egyenesedett, ahogy tanították, úgy nézett vissza, közben lopva apjára is sandított, aki leplezni igyekezett mosolyát.

Na?, kérdezte újra az anyja.

Mehet, mondta a fiú.

Akkor most figyelj, emelte fel az anyja jobb keze mutatóujját, és visszafelé lapozott a könyvben. *„Övébe vadászkést tűzött, de több zacskó is függött rajta...”*

„...azokkal a dolgokkal”, folytatta a fiú, „melyekre erdei úton szükség van. Úgynevezett »oroosságos zacskója« a nyakában függött, a békepípával együtt, melynek fejét a szent agyagból metszették. Kezében dupla csöves puskát tartott, melynek fából készült részeit apró ezüstszegekkel verték ki. Ezt a fegyvert később fia, Winnetou örökölte, és nem volt ember a Vadnyugaton, aki ne hallotta volna emlegetni a híres »ezüstpuskát«.”.

Az asszony elégedetten eresztette le ölébe a könyvet.

Előlről-hátulról, oda-vissza kívülről tudja, jegyezte meg büszkén.

A vendégek tapsoltak és elismerően bólogattak. Apja nem tapsolt, de továbbra is somolygott, mint aki nem tudja vagy nem akarja szabadjára engedni érzéseit. Anyja elégedetten nézte a fiát, de a gyerek úgy érezte, mintha várna még valamit.

A fiú Eszterre pillantott, kíváncsi volt, mit szól ahhoz, amit hallott. A tanárnő először bizonytalanul rámosolygott, azután eltűnt a mosolya, és elkapta a tekintetét.

És mi szeretnél lenni, kisöreg?, kérdezte hirtelen Eszter férje, akinek nem emlékezett a nevére. Minden szem a fiúra szegeződött. Elszorult a torka, zsongott a feje. Rég nem kérdezték ezt tőle. Már nem érzett elfogódottságot, mint aki megmámorosodott a sikertől.

Erdész, mondta csendben, de határozottan, mint aki nem rögtönöz, hanem sokszor végiggondolta választását.

Miért pont erdész?, kérdezte Eszter kíváncsian.

Erdész?, vágott közbe nevetve a fiú apja, mielőtt válaszolhatott volna. Eddig nem erről volt szó! Fejét csóválva körülnézett, mint aki várja, hogy mások is nevéssenek. Erdész, te? Hát ezt meg honnan vetted?

A fiú összezavarodott. Nem értette, mi rosszat mondott.

Szóval, miért?, kérdezte Eszter. A fiú szemébe nézett, mint aki arra biztatja, ne törődjön semmivel, mondja, amit gondol.

Csak úgy cikáztak a fejében a képek és a gondolatok. Az erdészház a fák között. A kandallóban lobogó tűz. A tűzhely előtt álló lány. A prémekkel letakart ágy. Puskával a vállán közeledik a ház felé. Megáll az etetónél, belehelyezi az edelét. Köréje gyűlnek az őzek, a kutya a lábához simul. Ha netán farkas jár a környéken vagy más vadállat, és az őzek összerezzennek az itatónál, lekapja a puskáját és... és...

Mert az állatok, kezdett a válaszba, de az izgalomtól elakadt. Nagyokat kellett nyelnie. Mert a fákat és az állatokat meg kell védeni... Mert ők... A fiú egy szót keresett, ami kifejezhetné homályos érzéseit, de nem találta, csak a homályt.

Védtelenek?, kérdezte halkán Eszter. A fiú bólogatott, a nő egy pillanatra megint elmosolyodott, azután ismét elkomorodott.

Erdész..., csóválta fejét az apja. Ezt a marhaságot! Ilyet még nem is hallottam.

A fiú némán, mozdulatlanul ült, mint aki megfagyott.

Ezért taníttatunk?, nevetett újra az apja, és megint körbenézett, mint aki megerősítést vár csodálkozásában.

Igaza van a gyerekeknek, mondta az addig néma és morózus vendég, aki a pálinkától feloldódott némiképp. Az erdőben sosincs egyedül az ember, igaz, kis-öreg? Nekünk is ott a nyaralónk. Igaz, csak én járok le, de hétvégeként jó elbújni a világ elől. Ott is vannak a környéken vadak.

Nektek is jobb lett volna két gyerek, nem?, fordult a fiú apjához a kopasz férfi, aki szintén jócskán ivott. Jó lenne egy testvér, igaz?, kérdezte a fiútól, aztán megint az apjára nézett. Miért nem csináltok még egyet?, csapott a térdére.

Az apa, zavarában, szellemességgel akarta kivágni magát a kínos helyzetből.

A prototípus félresikerült, biccentett a fia felé, a tömeggyártást nem kezdtük meg. Különbem én is egyke voltam, mégis felnöttem. Ki lehet bírni.

A fiú rezzenéstelen arccal a semmibe nézett, mint máskor, ha olyasmit hallott, amiről nem akart tudomást venni, majd hirtelen Eszterre pillantott.

Az állatok, kezdett volna egy mondatba, de közben elcsuklott a hangja, nyelnie kellett. Anyja türelmetlenül szólt rá.

Menj most a szobádba, jó? Hadd beszéljünk mi is egy kicsit, felnőtt dolgotokról.

A fiú szédült. Lüketetett a homloka. A könyvért nyúlt, anyja az asztal fölött nyomta a kezébe.

Kifelé menet megtorpant. Egy pillanatra elbizonytalanodott, mint aki még visszafordulna, mondana valamit, majd köszönésfélét mormogott, és behúzta maga mögött az ajtót. A szobájából hallotta, amint a nagyszobában nevetés csattan, és hangosan, egymás szavába vágva beszélgetni kezdenek.

Leheveredett az ágyára, nagyokat fújtatott, mintha kilométereket futott volna. Belelapozott a könyvbe, és olvasni kezdte a *Winnetou* első fejezetét, habár minden mondat után tudta, mi következik. Újraolvasta a jól ismert történeteket, és amikor elfáradt, behunyta a szemét. A könyvet az íróasztalára tette, aztán vetközni kezdett. A szomszédos fürdőszobában fogat mosott, leoltotta a villanyt és lefeküdt.

A sötétben, ahogy minden éjjel, búcsúzni kezdett a szobájában található tárgyaktól. Külön-külön mindegyiktől. Halkan formálta a szavakat, mert nem tartotta fairnek, ha csak gondol rájuk. Egytől-egyig ki kellett mondania a nevüket. Amikor végzett a szobájával, a lakás többi helyiségében található tárgyakat próbálta sorra venni. Igazságtalanságnak tartotta volna ugyanakkor, hogy megkülönbözteti a lakáson belüli tárgyakat a lakáson kívüliektől. Ezt nem engedhette meg magának. Beleremegett, hogy sosem lesz vége. Hangtalan sírás környékezte. Felhúzta a lábát, összegömbölyödött. Ringatni kezdte magát, és a rücskös tapétát birizgálta ujjaival, hogy az anyag felületének fizikai érzete elterelje a figyelmét kényszerű rituáléjáról. Hirtelen elkapta a kezét, mert rádöbbsent, hogy a tapéta rücskei is megszámlálhatatlan sokaságot képeznek. Lehetetlen minden tárgytól egyenként elbúcsúzni. A tárgyak mellett a fogalmakat sem sértheti meg azzal, hogy megfélemezik róluk. Kétségbeesésében úgy döntött, lesz, ami lesz, egyszerre köszön el tőlük, és miután megtette, kimerülten álomba zuhant.